

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

aplauze

Anul XXI / nr. 7 / 12 iunie 2014

FOTO © FITS 2014, Paul Bătă

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

6/15^a ediție
IUNIE 2014

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

FOTO © FITS 2014, Maria Ștefănescu

aranjamente florale și
decorațiuni pentru **evenimente**

SIBIU, str. Maramureșului, nr.19
0754.995.982

MEDIAS, str. Păcii, nr.2 (în benzinăria MOL)
0722.381.793

www.tulipa.ro

Ilinca Todoruț

Mysterium, ultima versiune

Ar fi o provocare pentru oricine să monteze Spre Damasc a lui August Strindberg, o piesă extrem de complexă și de inovatoare în 1898, din care se vor inspira valuri succesive ale avangărzii europene, în special expresioniștii și suprarealiștii. Regizorul polonez Jan Klata, renumit pentru ceea ce unii numesc o estetică punk – foarte „hip” și cu mulți fani din rândul publicul tânăr, abordează piesa lui Strindberg cu mare respect pentru complexitatea piesei, în același timp în care încearcă să-i dea o alură contemporană.

Densitatea de simboluri și straturi de semnificație ale piesei Spre Damasc sunt notorii. După o nouă cădere nervoasă și în plină efervescență și pasiune pentru spiritualism, ocultism și filozofie ezoterică, Strindberg creează un text de teatru cu tematică religioasă despre calea spre salvarea sufletului și despre condiția umană muritoare. Decorul montării lui Klata, la obiect, consistă din pereți înalți din cuști modulare pline ochi de cranii umane, replici pe scară mare ale catacombelor și a ideii medievale de memento mori.

Din punct de vedere dramaturgic, Strindberg în Spre Damasc a inventat o formă modernă de teatru, alegând să nu scrie o dramă clasică, cu o poveste lineară și personaje bine conturate, ci o alegorie în stil medieval. Însuși titlul face referire la conversiunea apostolului Pavel în drum spre Damasc, care simbolizează schimbarea spirituală radicală, iluminarea. Teatrul medieval european, în serviciul creștinismului, avea personaje simbolice cu performeri care se mutau dintr-un loc într-altul, fiecare reprezentând o schimbare de decor – aceasta este drama medievală. Peregrinarea evoca drumul lui Isus în drum spre Golgota. Adesea, în piese moralizatoare, exista un personaj central, numit pur și simplu „un om” care simboliza întreaga umanitate și care interacționa cu alte personaje simbolice, ca și Virtutea, Ispita, Diavolul etc. Strindberg preia tiparul dramaturgic: piesa este construită

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

episodic „în stațiuni,” cu fiecare nouă scenă care începe fiind localizată în alt spațiu simbolic și cu altă combinație de personaje simbolice (printre care un cerșetor, o femeie – bineînțeles Eva, ursitoare). Personajul central este nimeni altul decât o proiecție a lui Strindberg însuși, textul fiind presărat cu detalii personale din viața sa. Întreaga piesă este, de fapt, din perspectiva personajului central, Strindberg anunțând subiectivismul și individualismul obsesiv al secolului douăzeci. În textul original, personajul central este denumit „Străinul”, însă în versiunea lui Jan Klata, personajul central devine „un muzician, un artist total, un performer,” un contemporan nouă. Într-o interpretare mai romantică, piesa poate foarte bine să fie alegoria căii prin care Artistul navighează condiția umană pentru a crea Artă, însă Jan Klata face un pas și mai direct și pare

că se proiectează pe sine însuși în personajul central, creând un fel de piesă „portret al artistului în tinerețe”.

În subiectivismul său radical îmbrățișat de Jan Klata, spectacolul tatonează cu egocentrismul într-un exces de auto-indulgență. Jan Klata a încercat pur și simplu să-i ia locul lui Strindberg din centrul dramaturgic al piesei, însă Strindberg, în abisala sa preocupare cu sine, a țesut o pânză atât de densă a universului său interior, inclusiv în structura dramaturgică a piesei, încât doar înlocuind un ego cu altul nu pare să fie destul ca piesa să fie redirectionată. În lupta oedipiană dintre predecesor și contemporan, Strindberg (ironic din mormânt într-o montare plină de morminte) amenință să înghită spectacolul. Diavolul e în detalii.

Alba Simina Stanciu

Eroii lui Julian Tuwim.

Teatralitate în ritm și muzică

Music-hall-ul, dansul, muzica live (oferite de abili actori instrumentiști și interpreți vocali) o mișcare scenică cu tendințe către acrobație, sunt câteva din

trăsăturile și meritele unui spectacol extrem de alert, propus de Tratr Powszechny w Lozdi. Textul autorului Arkadiusz Wójcic este un material care încarcă treptat cu energie publicul, are calități abstracte, simbolice, la prima vedere nedramatică. Este, aparent, un șir neîntrerupt de impulsuri violente, de izbucniri melancolice, de analize sociale. Nucleul și mesajul piesei sunt discuțiile cu privire la inutilitatea teatrului și actorului în societatea actuală, la nonsensul acestei profesii. Drama care structurează aceste idei, exprimată într-un ton melancolic plin de pesimism slav, oferă câteva detalii cu privire la un spațiu de joc („spatele” unei scene de teatru plină de elemente de recuzită, o garderobă și, eventual, o scenă unde interpretii etalează antrenante momente muzicale) la destinul actorului și al teatrului, ambii desființați de mediu și de legi. Teatrul apare ca un ultim refugiu pentru histrion și pentru aspirațiile sale artistice, care, însă, nu vor găsi înțelegere, acceptare și rezonanțe umane în sensibilitatea socială, în jocurile de interese politice. Structura acestei drame este compusă dintr-o serie de cântece fără a fi sudate în mod coerent prin existența unui fir narativ, ci construită cvasi-aleatoriu. Primele momente ale spectacolului sunt destinate trecerii aproape insesizabile de la „firescul” sălii la ficționalitatea lumii dramei: în sala luminată plină încă de forfota publicului, un „individ” strânge două obiecte de recuzită, caută un loc pentru a le depozita, ia în mână un acordeon pe care îl verifică prin câteva acorduri întâmplătoare. Momentul este un foarte discret „semnal de alarmă” că spectacolul a început.

Regia spectacolului Eroii lui Julian Tuwim este o tentativă reușită de trasare în linii comice a tragismul vieții investite în iluzii artistice. Actorii au vârste diferite, simbolizând mai multe etape

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

de viață și de stări de conștiință. Jaroslaw Staniek, regizorul acestui spectacol, accentuează histrionismul, creează veritabile momente de virtuozație de mișcare coordonată coregrafic, în care sunt inserate momente de acrobație și pantomimă. Acesta îmbină stiluri contrastante de dans, o mișcare scenică ce crește galopant în intensitate și dificultăți interpretative. Staniek are o impresionantă experiență în acest tip de teatru muzical îmbinat cu elemente de dans contemporan din zona artei periferice, street dance, breakdance sau orice altă formulă din showbusiness-ul nonconformist. Elemente din aceste stiluri sunt detectabile și definitorii pentru coordonatele și specificitatea teatralității acestei montări. Pentru acest motiv

spectacolul este „viu”, foarte accesibil și cu un efect direct asupra conștiinței și emoției publicului. Remarcabilă este calitatea vocală a interpretilor, mai ales a personajelor feminine care îmbină tehnici de emisie de la bel canto până la vocea din zona muzicii pop. Actorii sunt instrumentiști și dansatori, histrioni și mașiniști, personajele care fac teatrul și scena să funcționeze, motoarele invizibile ale teatrului. Spectacolul companiei Tratr Powszechny w Lozdi este scuturat în formula teatrului cabaret, cu serii de sketch-uri, dialoguri și numere vocale sau de dans, momente comice sau etalări de virtuozație instrumentale. Este, cu siguranță, o formulă nonconformistă dar reușită, plină de calități și eficiență teatrală asupra audienței.

6/15 „21. ediție
IUNIE 2014

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

viatafaracash.ro

 **Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

Trăiește Viața fără CAȘH și joacă pe scena celor mai tari experiențe!

Plătește smart și intră pe www.viatafaracash.ro pentru a câștiga
experiențe de neuitat sau marele premiu, **Nissan Juke!**

Promotie valabilă în perioada 7 aprilie - 21 decembrie 2014. Regulamentul este disponibil în mod gratuit pe www.viatafaracash.ro.

JTI

CRAMA OPRIȘOR

ROMGAZ

Alexandra Pâzgu

Spectacole lectură

PULVERIZARE

Prezentat în cadrul spectacolelor lectură, textul Alexandrei Badea este contemporan prin tematică și structură. Textul oferă o incursiune poetică în conștiința contemporană a individului suprimat de sistemul în care trăiește.

Invitată în calitate de critic de teatru, Oana Stoica a menționat că este vorba despre un proces de depersonalizare tipic globalismului și a reperat efectele corporatismului în toate domeniile și profesiunile, inclusiv în cel al jurnalismului.

Matei Vișniec, invitat și el la discuția care a urmat lecturii publice, a vorbit despre diferențele cu care este perceput globalismul în Franța și în România. Frecvența utilizării acestei teme este un motiv în plus pentru a aprecia calitatea textului scris de Badea, care tratează, cu inteligență, un subiect exploatat de mulți scriitori. Din perspectiva de autor, Matei Vișniec a subliniat dificultatea de a trata teme extrapolare și a lădat capacitatea autoarei de a inventa un limbaj, o polifonie care structurează „vocalize prin toate limbajele care ne suprimă”. Personajele existente în text sunt mai degrabă niște pretexte non-dramatice (în sens clasic- ceea ce nu subminează calitatea textului), care fac posibilă înscenarea unei perspective poetice asupra lumii în care trăim, descrisă

foarte concludent de Vișniec (referindu-se la text): „oameni care se întâlnesc numai prin produsele pe care le fabrică”.

Am avut senzația, pe parcursul lecturii, că este vorba despre lucruri cunoscute, prezentate într-o manieră rafinată, fără a decurge la violența limbajului și exagerări flamboaiante. O scriitură elegantă, inteligentă și vie. Includem aici și calitatea traducerii întocmite de Eugen Jebeleanu - care a contribuit la menținerea calității poetice a textului. În privința traducerii, ne putem întreba de ce a fost nevoie de un traducător în cazul unui autor român. Răspunsul este la fel de simplu: textul original este produsul unei sensibilități regăsite de autor în structurile și sintaxa limbii franceze, ceea ce a făcut imposibilă o traducere personală a autoarei, părerea autoarei fiind că traducerea unui text presupune rescrierea lui.

Prezentă la lectură, Alexandra Badea s-a declarat mulțumită și încântată de înscenarea textului în cadrul spectacolului lectură. În majoritatea cazurilor, atunci când vine vorba de înscenarea unui text, textul rămâne secundar percepției spectacolului, iar autorii dramatici învață să uite de textele lor. În cazul spectacolelor lectură, dramaturgii sunt vizați ca autori, iar înscenarea facilitează cunoașterea textului, ceea ce demonstrează necesitatea existenței unei linii de evenimente care să promoveze texte și autori.

BANCA COMERCIALA CARPATICĂ

ZUMBA®
zumbasibiu.com

PETROM
Membru OMV Grup

Henkel

18 69
Staropramen

Romanel
Cherestea de top

office@romanel.ro www.romanel.ro

Magdalena Pântice

CRAMA OPRIȘOR

Ierusalim, o lume în declin

Librăria Humanitas din Sibiu devine neîncăpătoare pentru publicul venit să asiste la lectura textelor alese din dramaturgia contemporană pentru această ediție de festival. În fiecare zi, tot mai mulți spectatori își rezervă scaunele dinainte, stau pe jos, stau și în picioare. Și asta pentru că lecturile nu sunt doar lecturi, sunt posibile preview-uri ale unor spectacole pe o scenă de teatru, iar rezultatul care se numește „spectacolul-lectură” este deja un gen căutat și apreciat de public tocmai datorită așteptării pe care o poate trezi: dacă într-o librărie iese așa, cu actorii ținând textele în mână, în aceste condiții, oare cum va fi într-un spectacol repetat și rodat?

Ziua a cincea de festival înseamnă citirea piesei Ierusalim, de Jez Butterworth, dramaturg, scenarist și regizor de film născut în Anglia. Distribuția este destul de mare, sunt paisprezece personaje interpretate de unsprezece actori sibieni, coordonați de Bogdan Sărătean, acest... dar îl lăsăm pe moderatorul Cătălin Ștefănescu să facă, de fiecare dată, o altă comparație cu un regizor străin celebru, asta așa, ca un inside joke.

Facem cunoștință cu personajul principal al piesei, Johnny Byron, zis Cocoșul și cu prietenii săi, după o petrecere monstruoasă în rulota lui Johnny, aflată într-o poiană. Este ziua Sfântului Gheorghe și nu începe deloc bine, ci cu o notificare de evacuare din partea Judecătoriei din Salisbury. Și problemele continuă, pentru că Johnny este tipul anti-eroului care înjură, bea și se droghează, care urăște lumea și râde de ea, care la final ia și bătaie și al cărui stil de viață l-a transformat într-un infractor ce trăiește clipa la intensitate maximă. Este un personaj dual, pentru că momentele de seriozitate ale textului surprind discuții legate de fiul său, pe care îl vizitează rar și care vrea ca tatăl său să îl ducă la bălciul organizat de ziua sfântului Gheorghe. Johnny Byron, zis Cocoșul este tot ceea ce părinții ne învață să nu fim, face tot ceea ce nu ar trebui să facem și zice tot ce nu ar trebui să zicem. Este, deci, fascinant tocmai datorită inutilității lui, este personajul negativ

FOTO © FITS 2014, Paul Băilă

FOTO © FITS 2014, Paul Băilă

FOTO © FITS 2014, Paul Băilă

care ne atrage și pe care îl îndrăgim, dar mai mult cu o plăcere vinovată. Spectacolul-lectură reușește să redea atmosfera cercului de prieteni ai lui Johnny, iar actorii surprind esența personajelor în toată decadența lor. Limbajul dur nu este deranjant, ci chiar comic, savuros și necesar pentru a face credibilă o astfel de lume. Este imaginea declinului lumii rurale din Anglia secolului XXI, care refuză pustietatea lumii moderne.

La terminarea lecturii, Noel Witts, important om de teatru englez invitat la discuții, ne clarifică

și rolul titlului, nu înainte de a felicita actorii pentru interpretare și a-și exprima dorința și curiozitatea de a vedea acest spectacol realizat. Cât despre Ierusalim, aflăm că e vorba de un scurt poem al lui William Blake, la care se face referire în piesă de câteva ori, poem bazat pe legenda care spune că Isus a vizitat Anglia, transformând-o temporar într-un mic paradis. Un paradis pierdut, se pare, regretat în această piesă de teatru.

✎ Livia Stoica

Omul cel bun din Sîciuan

An de an, cu prilejul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, Departamentul de Artă Teatrală din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu a venit cu niste propuneri regizorale ludice, texte ale clasicii traduse just in contemporaneitate. Abordarea fiecarui text este intotdeauna imprezibila, iar calitatea spectacolelor inalta. Un exemplu in acest sens sunt Visul unei nopti de vara si Romeo si Julieta, in regia lui Bogdan Saratean, productii mai vechi, sau Omul cel bun din Siciuan de Bertolt Brecht, productia cea mai recenta, in regia Ancai Bradu.

Problema care se pune in cazul lui Brecht si nu numai a sa, este diferenta intre teoria sa cu privire la teatru si traducerea ei practica, respectiv intre estetica si dramaturgia sa.

Omul cel bun din Siciuan a fost scrisa in 1943, facand parte din opera de maturitate a autorului. Se distinge ca piesa reprezentativa a ideologului prin faptul ca ilustreaza aspectele fundamentale a ceea ce am ajuns mai tarziu sa denumim prin sintagma teatru brechtian si anume: deziluzionarea prin iesirea din rol/ efectul alienarii; scenele precedate de interludii in care actorii comenteaza actiunile propriilor personaje; songurile si elementele de clovnerie; narativul fragmentat/teatru non-aristotelic. Teoria teatrala a lui Brecht presupune de fapt ruperea conventiei teatrale prin destramarea celui de-al patrulea zid, acela dintre actor si spectator.

Din punct de vedere dramaturgic insa, situatia este si mai complexa in ideea in care fiind un

FOTO © FITS 2014, Paul Băilă

teatru care se opune structurii aristotelice, nu exista o axa a tensiunii sau un desfasurator progresiv al intrigii asa incat fiecare moment trebuie sa aiba sens ca sine stator si nu legat in mod necesar de restul piesei. Toate aceste trasaturi s-au regasit in spectacolul studentesc al actorilor sibieni, de remarcat fiind muzica deosebita, compusa de Claudiu Falamas, descendenta parca din coloana sonora a filmului Dead man, semnata de Neil Young. Interludiile dansante si songurile au fost reusite si pline de energie; actorii au demonstrat versatilitate pe plan muzical, actoricesc si al expresivitatii scenice. Au existat niste momente de pantomima bine realizate de duetul dansant Ana Veres-Maria Soilica, o interpretare duoasa a Mariei Tomoiaga in rolul lui Sen De, niste constructii bune de personaje comice ale Iuliei Maria Popa (proprietareasa Mi Tsu) si Alexandru Malaicu (Vaduva Sin), si nu in ultimul rand un bun actor-dansator, Paul Bondane. In ansamblu, un spectacol complex, destul de bine sustinut la un capat la celalalt de actorii-performeri.

FOTO © FITS 2014, Paul Băilă

Spre deosebire de Diderot si mai tarziu de Stanislavski, Brecht credea ca actorul nu trebuie sa impersoneze, ci pur si simplu sa nareze actiunile altor persoane: <Stilul brechtian de actorie este actoria intre ghilimele>. Nu stiu daca actorii au jucat cu doua ghilimele sau numai cu o ghilimea, cert este ca au reusit sa transforme copywrightul in drepturi de autor.

Lavinia Șerban

Flamenco și poezie @maria.pages

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

De când cu „Lăsata Festivalului”, spațiile de joc în care au loc evenimente marca FITS mustesc de vizitatori. Este curios să stai să-i privești cum vin și gustă fiecare bucățică de spectacol. Câtă disponibilitate au de a asculta și de a privi. Își ocupă, cuminti, locurile în sală și așteaptă. Iar la sfârșit, după ce au primit, dăruiesc mai departe. Spectacolul de flamenco prezentat de compania Mariei Pages este unul dintre acele spectacole în care publicul își joacă propriul rol la sfârșit. Aplauzele nu au depășit recordul de 10 minute atins la spectacolul Batsheva, dar au răsunat și au răsturnat sobra Casă de Cultură a Sindicatelor din Sibiu. Multă energie bună, sănătoasă și contagioasă au împărțit dansatorii de la Compania Mariei Pages. Iar spectatorii și-au adus omagiile cât se poate de serios: au aplaudat furtunos câteva minute, au fluierat și au strigat „Bravo!”. Iar artiștii-dansatori

au oferit la schimb un bis la fel de incendiar ca și spectacolul. Maria Pages a exersat câteva dintre mișcările cu care ne-a cucerit. O răscuire năucă a mâinilor care prin năframa cu franjuri pe care o fluturau au desenat un spectacol de culori demn de expoziția Mirazozo (gonflabilele imense din Piața Mică). Desigur, publicul a aplaudat din nou. Să facem un inventar al artiștilor prezenți în discuție.

Maria Pages: dansatoare de flamenco; își creează propria estetica utilizând codul limbajului flamenco. Consideră că dansul trebuie să fie o demascare a emoției din interior, o încercare de a exprima căutările despre tine și despre lume. Pages este o pionieră a înțelegerii dansului flamenco ca o artă contemporană, vie și într-o continuă evoluție. Prin flamenco, granițele dintre oameni și valori pot fi doborâte. Prin flamenco, participanții – aflați pe scenă sau dincolo de scenă, se contopesc și devin o singură ființă. Cuvintele sunt sunete care conțin un mesaj. Toate aceste fraze sunt rostite de Maria Pages: „Prioritatea artei este de dăru

emoție, de a construi o legătură cu publicul mai presus de fizicalitate”. Flamenco este un dans specific Andaluziei, care poartă în sine o întreagă istorie: amintește de dansul indienilor Hindu – prin unduirile brațelor și mișcarea feței și a gâtului, dar conține în sine el sangre caliente specific spaniolilor și acumulează pe parcurs influențe gipsy. Materiale folosite în dansul flamenco, cu aplicație pe spectacolul Flamenco și poezie: omul, obiectul și subiectul creației – în această companie, doi dansatori, două dansatoare și minunata Maria Pages; vioara – creează dramatismul unei partituri, două chitare – în fișa de post scrie: acorduri magice și săltărețe, o cântăreață – este imperios necesar să cânte cu sufletul, pantofii „gălăgioși” și costumele: la femei: rochii, lungi, cu voaluri și volane, de obicei, de culoare roșie, verde sau negru, la bărbați – costum negru, cu sacou și veston.

Maria Pages se folosește de aceste instrumente și ia scena cu asalt. „Ut musica poesis” zice poetul francez care a consacrat estetica urâtului parafrazându-l pe Horațiu - al doilea mare teoretician al artelor spectacolului. În stilul clasic, Maria Pages își denumește spectacolul Flamenco și poezie și se inspiră în procesul de creație a coregrafiei sale dintr-un poem pe care i l-a dedicat Jose Saramago. Dansatorii bat din picior sacadat și într-un perfect sincron. Postura este aceea a unui toreador de serviciu: spatele drept, întins la 90 de grade, umerii ușor ridicați, picioarele două arce care se îndoie și revin la forma inițială, strunite, parcă, de o mână nevăzută. Corpul participă cu fiecare mușchi la minunea dansului. Mușchii se contractă și se dilată, desenând forme geometrice care amintesc de acea perfecțiune despre care filosofii Greciei antice spuneau că este principiul tuturor lucrurilor bune și frumoase. Formă, măsură și ordine sunt coordonatele acestei perfecțiuni pe care le îndeplinește cu naturalețe dansul flamenco.

Și, ca o tușă personală din partea Mariei Pages, forma este plină de conținutul emoțiilor și gândurilor inspirate de poezie. Spectatorul a simțit Frumosul.

Oana Bogzaru

Cuvintele - clovni

Spectacolul francezilor de la Compagnie Umbral propune o interpretare originală și surprinzătoare a textului lui Matei Vișniec, Cabaretul cuvintelor. Când spui „cabaret” te gândești la divertisment, băutură, dans, în orice caz, un loc plin de energie și viață nocturnă. Regizorul Maud Dhénin creează o lume fantastică în care cuvintele sunt întrupate de clovni și ținute în tablouri. La nivel vizual, întinericul se amestecă cu roșul nasului și costumele colorate, iar totul se înrămează într-un auriu elegant. E genul de fotografie pe care ți-ai pune-o la oglindă sau ai transforma-o în vedere și ai trimite-o cuiva drag. Simplu, dar de efect.

Într-un univers imaginar, cuvintele uzuale pot vorbi, simți, ba chiar au personalitate și luptă pentru drepturile lor. V-ați întrebat vreodată ce ar rosti revolta, târfa, gramatica, da, nu, dorința, sfârșitul sau nimicul? Textul, care poate fi privit și ca un poem în proză, nu este prin excelență dramatic, nu dezvoltă conflicte. Ideea de a transpune cuvintele în clovni, în niște ființe ale comicului, cu o identitate mereu relativă, nedefinită, înlesnește concretizarea abstractului. Pe alocuri, ai spune că sunt chiar niște bufoni shakespearieni. Brusca, ne-am trezit în fața unor cuvinte capricioase, plângărețe, agresive sau seducătoare. Sunt vii. Clovnul le induce calitatea de ludic, ele ne distrează pe noi, realizează un spectacol. În acest context, omul-actor este doar un mijloc de exprimare. La nivel ideatic, cuvintele s-au detașat de uman și se desfășoară independent. La lumina felinarului te întâlnești cu „bună ziua”, condiția lui de prolog nu îi permite să fie altceva. Vocile sunt voit distorsionate și sugerează nefirescul situației. Acest spectacol nu își propune în mod deosebit să amuze sau să emoționeze spectatorul. El reprezintă insolitul, iar modul de reprezentare amintește de o temă obsesivă în operele lui Vișniec: clovnul. Filippo, Niccolò, Peppino s-au multiplicat și metamorfozat. De ce un text cu și despre cuvinte? La sfârșit rămâi cu senzația că ai asistat la o paradă de vorbe și, de fapt, nu s-a întâmplat nimic, nu ai ce să povestești. Cum ar zice Hamlet „vorbe, vorbe,

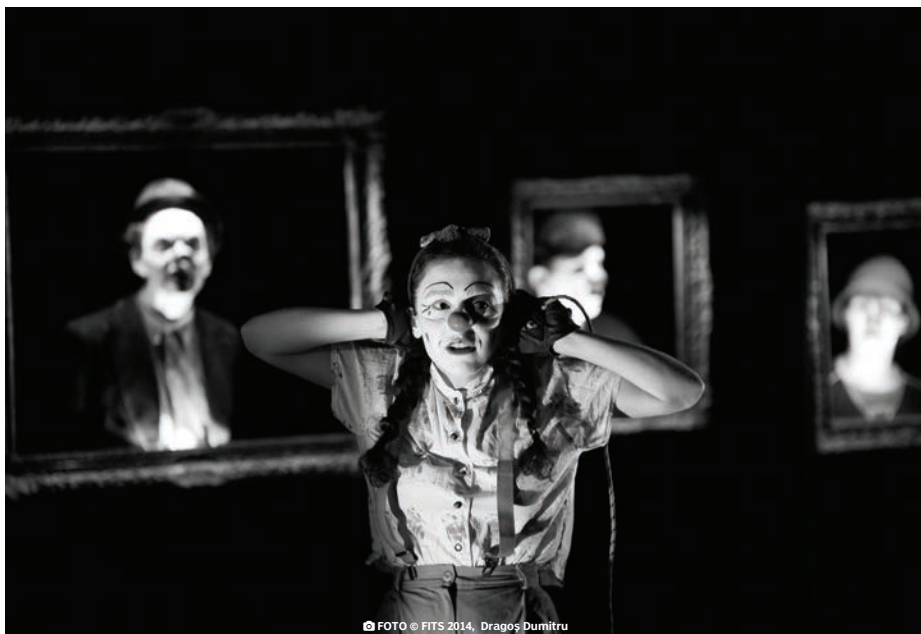

FOTO © FITS 2014, Dragoș Dumitru

FOTO © FITS 2014, Dragoș Dumitru

vorbe...” Personajele țin discursuri despre ceea ce consideră ele că înseamnă, au propriul lor univers de valori și conotații în raport cu lumea înconjurătoare. Dar care mai este, astăzi, scopul cuvântului? Anual suntem bombardați cu o cantitate de informație de aproximativ un doi urmat de 21 de zerouri. Principalul instrument al comunicării s-a golit de sens tocmai din cauza unei uzanțe exagerate. Să fim sinceri, nu mai credem în cuvinte. Nu crezi într-un clovn, îi vezi machiajul, nasul de plastic, știi că e contrafăcut,

dar intri în horă de dragul convenției. Asta nu înseamnă că undeva nu poate avea o viață proprie. Cuvintele sunt ca oamenii, ne sugerează clovnii. Au și ele dramele lor, suferă, iubesc, au orgolii și, mai ales, spirit revoluționar. Vor să trăiască într-un poem, să fie respectate și să nu le mai judecăm atât de mult. Puțină toleranță, domnilor, pentru bietele cuvinte! Au și ele o istorie, sunt veterane chiar. Au străbătut mări și țări, secole și oameni.

Cabaretul cuvintelor te îmbie la poezie, iar spectacolul exploatează din plin această calitate a textului. Clovnii nu se dezic de la atributele lor arhicunoscute.

Sunt și comici, și simpatici, dar și cu tente agresive. Actorii reușesc să învie cuvântul, să-l personifice, la propriu. Aparent acest spectacol pare simplu, o pastilă de poezie. Ca estetică a imaginii este impecabil, iar ca joc actoricesc este savuros. Cei de la Compagnie Umbral realizează o reprezentație în care comicul nu devine grotesc, absurdul nu se transformă în indescifrabil și nici poezia în melodramă ieftină.

Adina Katona

Lucian Boia

o altfel de perspectivă asupra istoriei

Istoricul Lucian Boia a făcut o prezentare puțin diferită față de cele tradiționale a istoriei românești la conferința de la Habitus cu tema Români, străini, minoritari: o privire istorică. Definiția sa personală a istoriei este că reprezintă un dialog între prezent și trecut, este privirea prezentului asupra trecutului și depinde foarte mult de ceea ce alegem din istorie și ce însemnătate îi dăm.

Distrugătorul de mituri

Cel mai adesea este perceput ca un distrugător de mituri, însă scopul său este altul și anume acela de analiză. Însă, analizându-le, ele se pot fisura, fapt care nu i se datorează lui.

„Cred cu tărie că miturile sunt necesare unei societăți. Omul trebuie să creadă în ceva. Mitologia este o funcție importantă în cristalizarea națiunii române și în crearea statului unitar românesc.” Ne este dat ca exemplu mitul lui Mihai Viteazul ca făuritor a unității românești care la 1600 nu a urmărit să facă România, ci a contribuit foarte mult și indirect la acest lucru. Românii au crezut într-un astfel de proiect și asta a făcut posibilă unirea.

România

țară de frontieră a Europei

Cartea cu același nume oferă propria interpretare asupra istoriei naționale. „Spațiul românesc este așezat destul de departe față de marile centre de civilizație, de aceea e o țară de frontieră. România a apărut din greșeala lui Traian, care, în loc să stea liniștit pe fluviu a trecut dincolo de Dunăre.”

Încercând să ofere un răspuns cu privire la locul unde se află, România răspunsul istoricului vine foarte limpede: „O insulă latină într-o mare slavă.”

Întârzierea istorică - handicap modern

Ne aflăm într-o întârziere istorică, un handicap pe care societatea românească modernă s-a străduit să-l depășească. Limba română este singura limbă romanică ce s-a păstrat, dezvoltat și s-a încrustat cu diferite elemente străine. Este o limbă latină, pe de-o parte, dar și amestecată, pe de alta.

Modernizarea în România s-a produs foarte repede, elitele au fost foarte receptive, ținând cont de cât de conservatori suntem ca neam. „Erau români îmbrăcați turcește, vorbeau grecește și scriau slavonă. Receptivitatea vine și cu o doză de superficialitate. E mai ușor să schimbi hainele decât ideile”, amintește profesorul Lucian Boia. România a intrat în modernitate, dar n-avea instrumentele necesare adaptării, așa că ea rămâne preponderent rurală, cu multe domenii neacoperite. Primii doctori erau francezii și germanii, iar primii arhitecți și sculptori au fost francezi care au executat lucrări la noi în țară, după propriul lor sistem.

Cu toate întârzierile, din toate domeniile, țara noastră a rezistat cel mai bine ca stat național. Întrebări din public în contextul România este țara cu „evantaiul” cel mai variat de minorități a sosit, din public, întrebarea cu privire la situația Moldovei și preconizarea alipirii.

Aprecierea și răspunsul este unul negativ, susținut de ideea că: „Profilul etnic, cultural și politic s-a îndepărtat de România.” Țara noastră are ghinionul istoric de a fi așezată prost pe hartă, în calea asupritorilor. Ea a fost gândită de Napoleon al III-lea ca un stat tampon între Rusia și otomani, ca un avanpost al Franței în Europa Răsăriteană.

Legat de nevoia de mitizare a anumitor aspecte istorice, Lucian Boia explică: „Cu cât suntem mai frustrați, cu atât ne inventăm o istorie mai glorioasă. Istoria a fost făcută ca să fie răstălmăcită. E privită cu ochii de acum,” concluzionează istoricul subliniind faptul că, din păcate, românii sunt cuprinși de complexe de inferioritate.

fm
Europa

Turnul Sfatului
turnulsfatului.ro

DILEMA VECHE

adevărul

ambient
casa casei tale

✉ Cristina Reștea

Premieră în România, la FITS: Comedy Battle în stil rusesc!

După-amiaza zilei de sâmbătă a fost cu siguranță una comică, pentru cei care au participat la Comedy Battle-ul de la Studioul Virgil Flonda din Facultatea de Litere și Arte. Unsprezece tineri ruși, plini de umor, veniți din vestul Europei (Anglia, Germania și Franța) alături de tineri din România, au creat împreună, în doar două zile, un program de divertisment care a adus zâmbete pe fețele tuturor.

Pentru a se asigura de faptul că toată lumea va râde, rușii au venit cu ideea inovatoare de

a traduce mai bine de jumătate din glume... în limba română! Și asta au și făcut, timp de o noapte și o zi, cu ajutorul celor două voluntare FITS care sunt vorbitoare de limba rusă. Efortul tinerilor a fost apreciat cu multe aplauze de către publicul român și internațional, prezent într-un număr foarte mare și implicat activ în desfășurarea „bătăliei” comedienilor.

Acest tip de comedie este mai degrabă un show de divertisment foarte popular printre vorbitorii de limba rusă, originar din Rusia. Se numește competiție sau comedy battle, deoarece echipele joacă una împotriva celeilalte. Similar meciului de fotbal, unul din scopurile fiecărei echipe, este de a avansa în ligă și a deveni campionii anului. În general,

publicul acestui tip de eveniment, din țările cu o populație mare de vorbitori ai limbii ruse, este între 650 și 8000 de spectatori.

Ceea ce am văzut la Sibiu este o premieră în România și este rezultatul unei munci de colaborare între asociațiile DJR (Germania), Drugstore (Franța), KiViN Germania, KiViN Anglia și Proiect 1200 (România). Aceste colaborări și schimburi de experiențe, atât între tineri, cât și între pedagogi (în domeniul comediei și prevenirii violenței), sunt posibile prin proiectul european pentru combaterea violenței în rândul tinerilor, prin comedie, Spiegel, finanțat de Programul Daphne III al Uniunii Europene.

THE OOLEST BRAND

www.aquacappella.com

Tudor Sicomaș

Carmen – o tragedie

Deși nu pare, nuvela lui Prosper Mérimée, Carmen, a devenit una dintre cele mai cunoscute povești de dragoste din întreaga literatură. Din păcate, acest lucru nu i se datorează prozatorului francez, ci compozitorului Georges Bizet care, prin opera sa cu același titlu, a reușit să devină unul dintre cei mai cunoscuți și îndrăgiți compozitori universali. Opera sa în patru acte ocupă primul loc în topul celor mai reprezentate lucrări pentru scena lirică. Nenumărați regizori au ales această operă pentru a-i oferi de fiecare dată o particularitate specifică fiecăruia dintre ei. Una dintre cele mai interesante și controversate montări a fost și rămâne La Tragédie de Carmen, o adaptare ce a avut ca surse atât creația lui Bizet, cât și pe cea a lui Mérimée. Cei doi colaboratori ai lui Brook au fost, de asemenea, două personalități culturale extrem de importante: scenariul spectacolului, alături de libretul adaptat, au fost create de Jean-Claude Carrière, iar muzica a fost aleasă și dirijată de Marius Constant.

FOTO © emmacollison.com

În cadrul FITS 2014, în ceea ce privește filmul, sunt prezentate câteva dintre realizările cele mai importante ale lui Peter Brook. Printre acestea s-a numărat și o filmare a spectacolului Tragedia lui Carmen. Încă din primul cadru, regizorul reușește să insinueze misterul și tainele poveștii ce urmează să se desfășoare. Prin simpla plasare în centrul scenei a unei figuri ciudate înfășurate într-un șal gri, Brook creează tensiunea și orizontul de așteptare ce dă un plus de forță montării lui. Încetul cu încetul, cadru cu cadru, măsură cu măsură, viziunea regizorului îndreaptă atenția privitorului spre zona tragediei antice grecești, iar acest lucru se întâmplă încă din primul cadru, în care figura ascunsă de șal pare o Medeea așteptând în praf ca destinul să se împlinescă. De altfel, se dovedește că persoana ascunsă este însăși Carmen. Dar este ea oare, într-adevăr, o vrăjitoare, un demon, așa cum o descrie, în libretul adaptat, însuși Don José? Interesant este noul conflict introdus de Brook, între Carmen și Micaela, inocenta iubită a lui José. Între cele două se iscă o adevărată bătaie, care, bineînțeles, are o simbolică precisă: răul

care, în cele din urmă, va triumfa, demonul ce învinge îngerul, destinul implacabil care, așa cum spunea și Sfinxul din Oedip, răstoarnă chiar și pe zei – în acest caz destinul distruge până și liberul arbitru. José este, în mod evident, atras de Carmen, care îl duce pe cărarea sorții sale, căci așa „le stă scris” amândurora. Cărțile de ghicit nu mint. „Oricât le-ai amesteca, oricât le-ai evita, cărțile îți arată mereu același lucru” – cântă Carmen în dramaticul trio al cărților. Finalul tragic se poate întrevede încă din primele cadre: floarea pe care țiganca i-o aruncă ofițerului este, nu întâmplător, o garoafă roșie, semn al morții iminente – căci este cunoscută simbolică funebă a garoafei în tradiția mortuară europeană. Cât despre Carmen, ca personaj, ca individualitate, se pot spune multe. Brook, în mod inteligent, o portretizează ca o posibilă prostituată, însă, în spatele acestei măști, stă o minte foarte calculată și rațională, care se folosește doar de bărbați puternici și influenți (în special ofițeri) spre a-și atinge scopurile. Pe de altă parte, în scena din tavernă, Carmen suferă o transformare: este femeia îndrăgostită, pasională, gata să facă

orice pentru bărbatul care i-a cucerit inima. Cu toate acestea, între ea și José intervine ceva pe care nici măcar ghicitul în cărți nu l-a putut prevedea: un al doilea bărbat, spre a completa triumful amoros. Este vorba de toreadorul Escamillo. Neștiind în ce situație fără scăpare a fost prins, aventurierul se îndrăgostește la rândul-i de frumoasa țigancă, doar pentru a avea parte de un final tragic, ucis în coridă. De altfel, penultima scenă – impresionantă, de altfel – a rugăciunii lui Escamillo, poartă pecetea pierzaniei: Carmen, îmbrăcată în negru, asemenea unui înger al morții, îi strânge mâna iubitului ei. Odată cu dispariția toreadorului și cu revenirea lui José, Carmen se resemnează, căci destinul îi este binecunoscut. Pumnalul o va lovi, dar nu înainte ca ea să îl conducă pe iubitul ucigaș în locul unde știe ca va trebui să cadă, străpunsă de iubire și furie. Astfel, se împlinesc profeția acestei întunecate montări semnate de Peter Brook. Este, poate, una dintre cele mai impresionante realizări după opera lui Bizet, un omagiu adus tragediei, un omagiu adus muzicii.

✉ Doriana Tăut

Fetele de la etajul 2!

Strada rămâne întotdeauna unul dintre lianturile cele mai puternice dintre actul artistic și opinia publică brută, neșlefuită în fraze frumoase etalate în cronici sau în reportaje. Acolo, în mijlocul mulțimii, unde spectatorul este liber să plece sau să mai zăbovească, creația este în ipostaza ei cea mai vulnerabilă, expusă la feed-back-ul fără perdea al celor din jur. De aici se culeg cele mai sincere opinii care pot influența parcursul unui spectacol.

Când am ajuns în Piața Mică, cu cinci minute întârziere, reprezentația nu începuse încă, fiindcă se luau o serie de măsuri de protecție din cauza grindinei care a surprins orașul cu câteva ore înainte. Cerul nu se înseninase încă și a juca părea o loterie. Cu toate acestea publicul devenise numeros iar pregătirile efervescente din fața lor iscaseră un soi de nerăbdare. În fața noastră un trapez înalt de 7,5 metri. Cu toții ne imaginam că va urma un număr de circ; acrobații la înălțime... Cu toate acestea, am fost contrariați din primele clipe, căci cele trei domnișoare în salopete albastre ne-au surprins cu personalitatea lor jucăușă și, cel mai mult, cu umorul lor îndrăzneț.

A urmat, așadar, un regal de teatralitate împletită cu performanță acrobatică ce ne-a ținut pe toți cu sufletul la gură. De mult nu mai auzisem în rândul publicului exclamații de uimire, spaimă și ușurare, toate la un loc. Am fost cu toții vrăjiți de ușurința cu care cele trei artiste realizau cele mai complicate salturi, uneori punându-și chiar viața în pericol. Am simțit pulsațiile adrenalinei empatizând cu emoția interpretelor și bucurându-mă alături de ele pentru succesul lor.

Extrem de jovială, partea teatrală a spectacolului ne spunea povestea lui Miss Betty care i-a angajat pe Sara și Paul în speranța că va ridica nivelul spectacolului ei, însă cei doi se dovedesc a fi extrem de năstrușnici. Paul nu pierde nici cea mai mică ocazie de a se prosti, flirtând cu publicul și făcând tot soiul

FOTO © FITS 2014, Dragoș Dumitru

de giumbușlucuri, în timp ce atenția Sarei este distrasă și de cel mai mic fluture care trece prin preajmă. Sub sloganul „Lady cocktail c'est pas de cornichons, c'est de la haute couture” (Lady cocktail nu e o murătură, ci haute couture) Miss Betty încearcă cu disperare să își salveze spectacolul, determinându-i pe cei doi angajați să își depășească limitele.

Rezultatul este spectaculos, căci fără mijloace scenografice fantastice, experimentul Fetele de la etajul 2 a reușit să uimească publicul de toate vârstele prin lejeritatea și bucuria cu care era atinsă o mare performanță, chiar sub ochii noștri.

Noi, sibienii, am fost niște răsfățați culturali, având mereu parte de mari reprezentații încărcate de construcții imagistice și

semnificații ascunse. Cu toate acestea, acolo în strada populată cu oamenii simpli și sinceri, publicul a dat dovadă, din nou, că știe să aprecieze arta de calitate indiferent de formele scenice pe care le îmbracă.

Fetele de la compania belgiană „Lady cocktail” nu au apucat să se bucure de aplauzele ce li s-ar fi cuvenit, întrucât ploaia a izbucnit din nou, alungându-ne agresivă sub copertine.

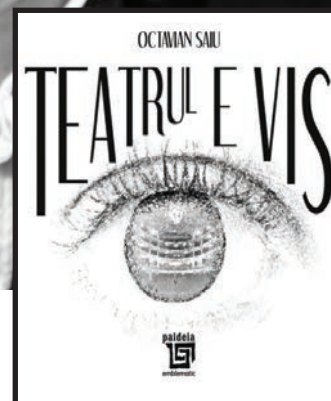
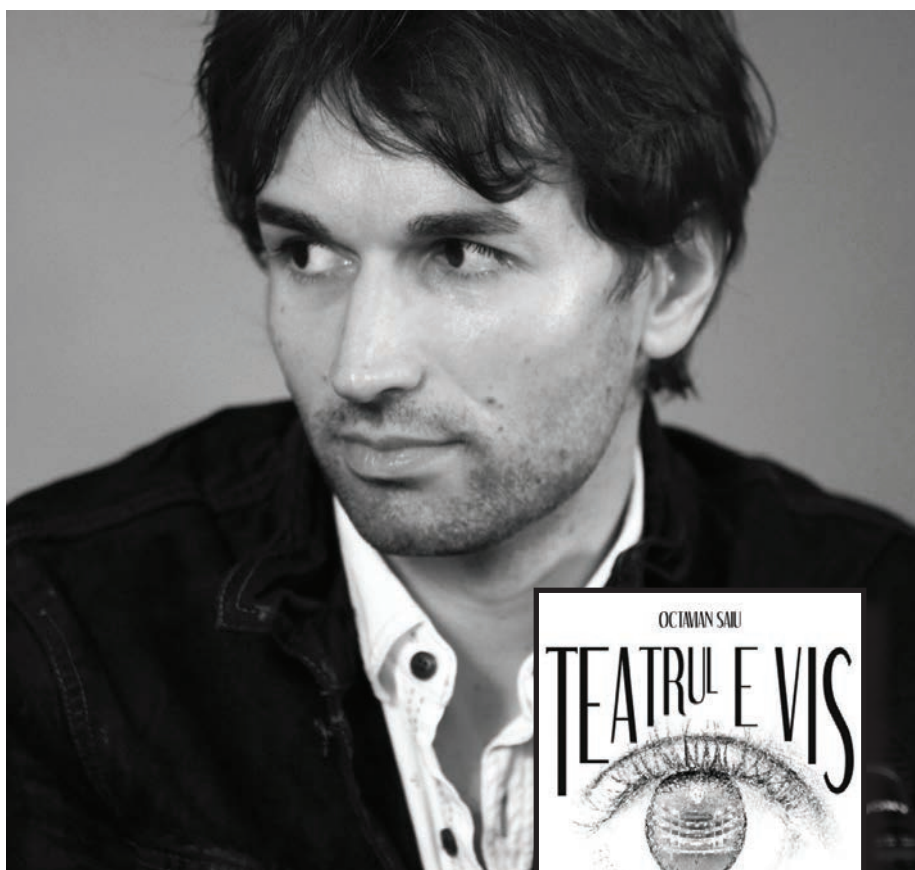
Cu toate acestea, vom purta cu noi o bună bucată de vreme fărăma de freamăt oniric pe care ele ne-au transmis-o, căci toți ne visam acolo, la înălțime și, datorită lor, zborul părea ușor, aproape tangibil.

TV5MONDE

Sibiu 100%
Accesul tău la informație

paideia
Biblioteca cărților de cultură

Lansare

Teatrul e vis de Octavian Saiu

JOI, 12 IUNIE, ORA 17:30, TEATRUL NAȚIONAL RADU STANCA SIBIU

Teatrul e vis este o pledoarie pentru libertatea absolută a criticului. Nelimitată de nimic, în gând, în timp și spațiu, ea transformă scena și sala într-un fel de tărâm imaginar fără sfârșit. Acolo, se poate juca orice repertoriu și se pot întâmpla minuni de negăsit în teatrele reale, cât de râvnite ar fi. Paginile ei sunt definite, așadar, de un paradox asumat: descriu creații ideale, nenăscute, ca niște scenarii ce încalcă toate regulile posibile, fiindcă nu țin seama de nici o regulă. Sunt răzburarea unei fantezii de spectator față de montări dorite, dar care nu au cunoscut luminile nici unei rampe. Sunt, de fapt, exerciții de imaginație ale unui critic marcat de experiențele întâlnirilor cu mari regizori.

Un critic sedus de arta lor într-atât, încât să-și proiecteze pe scena sufletului câteva spectacole (im)posibile, pe care și-ar dori cu împătımire să le vadă, semnate chiar de acei regizori. Totul într-un teatru visat, pe afișul căruia strălucesc numele lui Robert Wilson, Silviu Purcărete, Thomas Ostermeier, Ariane Mnouchkine, Andrei Șerban, Tadashi Suzuki, Robert Lepage, Lev Dodin, Lucian Pintilie.

Octavian Saiu

Reservation: (+4) 0760 26 53 05 - Str. Dobrun nr. 1
office@terracottasibiu.ro - www.terracottasibiu.ro

terracotta
FLAVOURS OF NATURE

BLOM BANK FRANCE
SUCURSALA ROMÂNIA

TRANSGAZ
MAGISTRALA ENERGIEI

SENSI *blu*

PHOENICIA
Hotels & Resorts

**SHOPPING CITY
SIBIU**

greiner
packaging

 TAKATA

PENSIUNEA
PALAZZO

ODU[®]

A perfect alliance.

Vă așteptăm în Piața Mare
lângă Palatul Brukenthal

Tel. 0372 775 822

www.lucassupersandwich.ro

Adina Katona**LUCIAN BOIA – AN ALTERNATE VIEW OF HISTORY**

Historian Lucian Boia gave a lecture at the Habitus bookstore on myths, mythology, and the history of Romania viewed as a realm of frontiers standing between the remote civilized areas of Western Europe and Slavic influences. Romanian is the only romance language that has preserved its identity as such, under the impact of foreign linguistic influences.

Alba Stanciu**THE HEROES OF JULIAN TUWIM.
THEATRICALITY THROUGH RHYTHM AND MUSIC**

The Heroes of Julian Tuwim is a performance that combines various elements proper to theater, music, dancing, as well as other influences from the fringes of the arts of movement. The non-conformism of its script, which is almost entirely sung, evinces the artists' exceptional interpretive skills. The play offers a pessimistic outlook on the uselessness of the theater and of the art of acting in a society that glorifies material values.

Alexandra Pâzgu**READING PERFORMANCE: PULVÉRISÉS**

Following up her series of studies on reading performances, Alexandra Pâzgu describes the features and the contemporaneity of Alexandra Badea's text, which is clearly contaminated by tendencies of globalization. The discussion of the reading performance is accompanied by comments from playwright Matei Visniec and theater critic Oana Stoica who intervene at times, expounding on the differences in the perception of globalization in various European areas.

Cristina Reștea**A PREMIERE IN ROMANIA, AT SITF
COMEDY BATTLE, RUSSIAN-STYLE!**

In the Virgil Flonda room of the Faculty of Arts and Letters ULBS, a group of Russian and Romanian students created an artistic event based on a series of jokes translated and adapted from Russian into Romanian. This type of performance has a long tradition in Russia and it resembles a verbal "match" between two opposing teams.

Doriana Tăut**THE GIRLS FROM THE 2ND FLOOR!**

Street shows have always had a strong impact, benefitting from their spectators' immediate feedback. The combination between acting performances and acrobatic moves adds a sense of risk, which reinforces a state of permanent tension grounded in clowning, histrionics, as well as typical dramatic elements. Rather than counting on extraneous "props" such as stage setting, this type of performance has managed to preserve its full effectiveness.

Lavinia Șerban**FLAMENCO AND POETRY @MARIA.PAGES**

A type of performance that will always remain one of the public's favorites is Spanish music and flamenco dancing. Aside from a short history of the Andalusian dance, the author details the experience of the public's reaction and the long burst of applause that follows the performance of the Maria Pages Company.

Magdalena Pântice**Jerusalem: A World in Decline**

Contemporary playwriting reveals an ever-growing awareness of their viewers. The reading performance of Jerusalem, a text by Jez Butterworth, creates an authentic and credible atmosphere, meant to evoke the countryside of 21st Century England, where "the rural world is in decline, against the wasteland of the modern one."

Oana Bogzaru**WORDS AS CLOWNS**

The play The Cabaret of Words by Matei Visniec has been set on stage by director Maud Dhenin of Compagnie Umbral. The director brings to the foreground a theatrical landscape populated by a mottled crowd set against a darker backdrop, creating an articulation of tableaux where abstract characters interact, devoid of a precise identity.

Tudor Sicomaș**CONCERTO FOR HANG,
CELESTIAL MUSIC, AND FRIENDSHIP**

The local church of Cîsnădioara offers an ideal medium for a musical and religious dialogue in this requiem piece dedicated to Algerian martyrs. The text is grounded in the lofty themes of love and friendship, and is masterfully underscored by Francesco Agnello's performance, who is both its director and its interpreter. The musical score resorts to the unusual and exotic sound of the hang, an uncommon musical instrument.

aplauze

Anul XXI / nr. 7 / 12 iunie 2014

6/15 a.21^a ediție
IUNIE 2014FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU**EDITOR IN-CHIEF:**

ION M. TOMUȘ (ULBS)

CONTRIBUTORS:

OANA BOGZARU (UNATC), ADINA KATONA (ULBS), OANA MEDREA (UNATC), CRISTIAN OPRIȘ (ULBS), MAGDALENA PÂNTICE (UAT), ALEXANDRA PĂZGU (ULBS), TUDOR SICOMAȘ (UNATC), ALBA STANCIU (ULBS), LIVIA STOICA (UNATC), LAVINIA ȘERBAN (UNATC), DORIANA TĂUT (ULBS), ILINCA TODORUȘ (YU), ANDREEA TUDOSĂ (ULBS), ZOE GOLDSTEIN (UCLA)

TRANSLATION COORDINATOR:

ANCA TOMUȘ (ULBS)

TRANSLATORS:

ANCA BAMBOI (ULBS), ANCA MARTIN (ULBS), GABRIELA FECHETE (ULBS), GEORGIANA ARDELEAN (ULBS), SABINA SAVU (ULBS), SIMONA VOICA (ULBS), ROBERT ȘTEFAN BĂLAN (ULBS)

UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” DIN SIBIU
FACULTATEA DE LITERE ȘI ARTE
DEPARTAMENTUL DE ARTĂ TEATRALĂ
UNIVERSITATEA DE ARTE DIN TÂRGU MUREȘ
UNIVERSITATEA NAȚIONALĂ DE ARTĂ TEATRALĂ ȘI
CINEMATOGRAFICĂ „I. L. CARAGIALE”
YALE UNIVERSITY
UNIVERSITY OF CALIFORNIA, LOS ANGELES**ISSN 2248-1776****ISSN-L 2248-1176**

FOTO © FITS 2014, Sebastian Marcovici

FOTO © FITS 2014, Mihaela Marin

6/15 a 21^a ediție
IUNIE 2014
FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE TEATRU DE LA SIBIU

FOTO © FITS 2014, Paul Băiă

FOTO © FITS 2014, Maria Ștefănescu

 UniCredit Țiriac Bank

TEATRUL NAȚIONAL
RADU STANCA SIBIU
FONDAT ÎN 1788

www.tnrs.ro

facebook.com/TNRSS

MOZART STEPS

UN SPECTACOL DE
TEATRU COREGRAFIC DE
GIGI CĂCIULEANU

Un spectacol realizat în coproducție cu FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE TEATRU DE LA SIBIU

DISTRIBUȚIA: VERONICA ARIZANCU FLORIN COȘULEȚ ALI DEAC DIANA FUFUZAN RALUCA IANI ADRIAN MATIOC
ADRIAN NEACȘU CĂTĂLIN PĂTRU DANIEL PLIER IULIA MARIA POPA VLAD ROBAȘ MARIUS TURDEANU EMA VEȚEAN LIVIU VLAD ARINA IOANA TRIF ANCA PITARU
STUDENȚII: VLAD BACALU ANTON BALINT CRISTINA BLAGA PAUL BONDANE IULIA POPA TUDOR RĂILEANU MARIA SOILICĂ CRISTI TIMBUȘ MARIA TOMOIAGĂ ANA-MARIA VEREȘ
ASISTENT COREGRAFIE: ADRIANA BĂRZĂ ASISTENT SCENOGRAFIE: ALIN GAVRILĂ

